

HA MORT L'ALFONS COMIN

Un cristià que connectava amb Mounier i amb Marx

JOSEP BIGORDA

“La cruïlla de l'alliberament —pensava l'Alfons Comí— hom la troba avui en la convergència del moviment comunista i del potencial revolucionari de la paraula evangèlica durant molt de temps segrestada i àdhuc històricament enterrada”.

Quan, l'abril de 1977, l'Alfons Comín escrivia aquestes paraules en la introducció del seu llibre “Cristianos en el Partido, comunistas en la Iglesia”, no expressava només un fenomen nou dins la història contemporània, sinó que revelava alhora una de les claus que permeten d'interpretar, si més no, l'etapa final de la seva existència, prematurament tallada el dia 23 de juliol d'aquest any.

Tanmateix però, penso que, pel que fa a la personalitat de l'Alfons, l'encontre d'una praxi transformadora de la història amb el potencial revolucionari de la seva experiència cristiana representa molt, més que una etapa de la seva vida. És, al meu entendre, l'itinerari profundament coherent que va recórrer de manera progressiva des de la seva època universitària fins al moment de la seva mort.

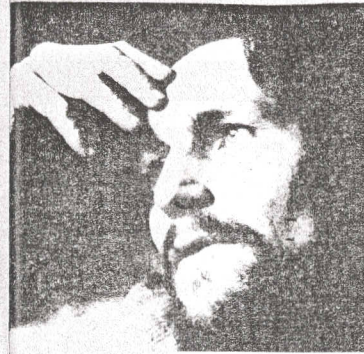
La constatació d'un camí gairebé lineal en la història personal de l'Alfons no ha de confondre ningú, o bé imaginant que la trajectòria que va seguir no conegué cap progrés ni quantitatiu ni qualitatiu, o bé pensant que la seva personalitat era d'un simplisme absolut mancat de tensions i de conflictes interns. Evidentment que no fou pas així;

El que sí és cert és que en la forma com va anar avançant l'Alfons Comín no és gens fàcil de trobar-hi marrades de consideració. Més aviat en cada una de les passes que anava

fent, hom tenia la impressió de veure-hi desplegat allò que ja hi era germinalment en els gestos anteriors. D'altra banda, una de les característiques més destacables i al mateix temps més captivadores de l'Alfons era la seva immensa capacitat d'assumir dialècticament, des d'una psicologia excepcionalment forta i extraordinària, unes actituds

que no tan sols poden ésser mútuament conflictives sinó que esdevenen normalment contradictòries. L'Alfons Comín fou contemplatiu i actiu, artista i ideòleg, pensador i activista, dirigent i militant de base, cristià i comunista.

Els inicis de l'itinerari de l'Alfons Comín venen significats per dos arrelaments definitius, fruit de la

influència que sobre la seva persona exerceixen Emmanuel Mounier i Charles de Foucault. De Mounier n'aprèn en Comín la manera de mirar el món amb un estil que sigui

alhora pensament i creació **compromeses**. De Charles de Foucault en treu l'apassionament per una experiència cristiana, anticonvencional i despüllada i pobra, com la que li permet de situar-se sempre al costat dels més pobres i a la recerca infatigable de l'Absolut.

Quan, el gener de 1968, l'Alfons Comín hagué de comparèixer davant el TOP, per un article, publicat al “Témoignage chrétien”, sobre la manca de llibertat que havia estat la tònica del referèndum de 1967, en el moment en què el president del Tribunal d'Ordre Públic preguntà a l'acusat si tenia alguna cosa a dir, l'Alfons respongué: “Una frase de Van der Meersch, llegida ja fa temps, va marcar la meva compren-

sió de la tasca intel·lectual; era una frase que deia: “La veritat, Pilat, és aquesta: posar-se al costat dels humils, i dels que pateixen”. La profunditat d'aquest pensament testificat davant del Tribunal, viscut des d'una fe humana i cristiana que el portà a no admetre mai l'impossible en tot el que fa referència a l'alliberament de l'home oprimat, indica la direcció que anava agafant el camí de l'Alfons. La seva darrera etapa l'expressa el text que hi ha al començament d'aquest escrit.

L'Alfons ha mort. Amb la seva mort, però, no pot desaparèixer la força d'un home encisador i alhora agressiu, que configurava el tarannà d'un autèntic profeta: per a l'Església i per al seu Partit.